

РЕШЕНИЕ

№ 185

гр. София, 09.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.12.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Златка Илиева

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **11956** по описа за **2019** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма], ЕИК:[ЕИК], против РЕШЕНИЕ № 187822 от 08.08.2019г. по АНД № 19042/ 2018 г. на Софийски районен съд, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) N P-10-997 от 18.10.2018г. , издадено от зам.председателя на КФН, е което на жалбоподателя е наложена на основание чл. 644, ал. 2, пр. 2 от КЗ - "имуществена санкция" в размер на 2000 за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

Решението се обжалва, като незаконосъобразно, постановено при неправилно тълкуване на материалния закон и поради допуснати съществени процесуални нарушения. Подробни съображения в тази насока са изложени в депозираната жалба. От съда се иска да отмени оспорения съдебен акт, като постанови нов такъв, с който да отмени издаденото наказателно постановление. При условията на алтернативност, моли съда да измени НП, като преквалифицира наложената санкция от такава по чл. 644, ал. 2 от КЗ на такава по чл. 644, ал. 1, т. 1 от КЗ и наложи минималната законова санкция. Релевират се доводи за наличие на предпоставки за приложение на чл. 28 от

ЗАНН.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен не се явява и не изпраща представител.

Ответникът – Комисия за финансов надзор, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител, моли касационната жалба да бъде отхвърлена, а решението на СРС - оставено в сила.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, чрез представителя си, моли решението на СРС да бъде оставено в сила, като правилно и законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

В производството пред СРС е установено, че на 6.07.2018г. в КФН е постъпила жалба вх. № 91-02-959/6.07.18 г. от З. М. П. с оплакване за забавено произнасяне от ЗД [фирма] по претенция е № [ЕГН] за изплащане на застрахователно обезщетение.

По посочената жалба св.А. - експерт в КФН извършила проверка по документи, постъпили от ЗД [фирма] по искане изх. № 91-02-959/17.07.18 г. От същите е установено, че на 26.03.2018г. в ЗД [фирма] е заведена претенция № [ЕГН]/26.03.18г. за заплащане на застрахователно обезщетение за причинени имуществени вреди на лек автомобил „Опел А.” с рег. [рег.номер на МПС], вследствие на подадено от З. П. искане за оценка по ЗГО на МПС. Заявлението за изплащане било основано на договор за ЗГО на автомобилистите, обективизиран в застрахователна полица № ВО/02/118000267485 със срок на покритие от 12.01.18г. до 12.01.19г., с който била обезпечена гражданската отговорност на водача на л.а."БМВ 318" с рег. [рег.номер на МПС].

В хода на проверката е установено също, че заедно със заведеното искане за оценка, собственикът на увреденото имущество представил писмени доказателства, необходими за установяване на претенцията по основание и размер. На 26.03.2018г. бил извършен оглед на увредения автомобил и съставен опис на констатираните увреждания. На същата дата били представени пълни и точни данни за банкова сметка, по която да бъде изплатено застрахователно обезщетение.

След 04.04.2018г. собственикът на увреденото имущество направил отказ от допълнителен оглед на МПС, тъй като калкулацията на щетите била извършена още

на 26.03.2018г. След тази дата не са изисквани допълнителни доказателства, необходими за установяване на основанието и размера на претенцията, съгласно чл. 106, ал. 3 КЗ.

С платежно нареждане от 20.07.2018г. [фирма] изплатило на З. П. по предоставената от нея банкова сметка, сумата в размер на 1007,17 лева, представляваща застрахователно обезщетение по процесната щета.

При така установеното на 15.08.2018 г. св. С. А. съставила АУАН № Р-06-922/15.08.18г. срещу дружеството-жалбоподател за нарушение на чл. 108, ал. 1 КЗ, в присъствието на св.Л. , св.Х. и на упълномощен представител на дружеството, и връчен на последния.

Въз основа на посочения АУАН на 18.10.2018г. било издадено Наказателно постановление N Р-10-997 от 18.10.2018г. , издадено от зам.председателя на КФН, с което на жалбоподателя е наложено административно наказание на основание чл. 644, ал. 2, пр. 2 от КЗ - "имуществен санкция" в размер на 2000 за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

От правна страна, СРС е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. Счел е при преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства, че административнонаказващия орган, правилно е приложил закона, поради което е потвърдил обжалваното НП в цялост.

Настоящият касационен състав споделя мотивите на РС, че издаденият АУАН и наказателно постановление съдържат изискуемите реквизити и отговарят на изискванията на чл. 42 и 57 от ЗАНН.

Първоинстанционният съд е потвърдил издаденото наказателно постановление, като е приел, че твърденията на жалбоподателя за неправилно наложената санкция по по-тежкия квалифициран състав – чл. 644 ал.2 от КЗ за нарушение, осъществено при условията на „повторност“, са неоснователни. Приел е, че издаденото в този вид наказателно постановление е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено.

Видно от обстоятелствената част и диспозитива на АУАН, в същия при фактическото описание на нарушението липсва посочване на съществен елемент от състава на вмененото административно нарушение, а именно- наличието на „повторност“. Това обстоятелство е посочено на санкционираното юридическо лице едва с издаване на наказателното постановление.

Съдът счита, че по този начин е допуснато процесуално нарушение, тъй като актът за установяване на административно нарушение е този, който поставя началото на административнонаказателното производство и именно с него на нарушителя следва да бъдат предявени всички съставомерни факти /каквото безспорно е обстоятелството, че деянието е осъществено в условията на повторност/ подлежащи на доказване в хода на производството, респективно - да му се осигури възможност своевременно да

предяви възражения и да ангажира доказателства.

Съдът намира, че подобно поставяне на извършителя в състояние на изненада, като едва в края на административнонаказателното производство, със санкционния акт да му се предявяват факти, по които не е могъл своевременно да се защитава, по принцип нарушава правото на защита и не бива да бъде толерирано. Счита обаче, че в конкретния случай, с оглед спецификата на нарушението и поради обстоятелството, че отговорността на юридическите лица е обективна /безвиновна/, по отношение на жалбоподателя изискването да съзнава всички елементи от състава на вмененото нарушение към момента на извършването му, не следва да бъде абсолютизирано. Още повече, че се касае за формално деяние- на просто извършване, на което основните признаци са очертани в императивната разпоредба на чл. 108 от КЗ, а квалифициращия такъв – в санкционната норма. Освен това, съдът съобрази и това, че по преписката са приложени доказателства относно това, че деянието е извършено в едногодишен срок от наказването на нарушителя за същото нарушение, които не са оборени, включително и пред касационната инстанция.

В заключение, съдът намира, че като е приел, че КФН е наложила законосъобразно на жалбоподателя наказание по реда на чл. 644 ал. 2, вр. ал.1, т. 2 КЗ, първоинстанционният съд не е постановил решение в нарушение на материалния закон.

Неоснователен е и доводът на касатора, че не е налице повторност, тъй като се касае за различни нарушения, изпълващи състава на различни правни норми, в различни нормативни актове. По силата на § 1, т. 37 от ДР на КЗ, „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Процесното нарушение. е осъществено в едногодишния срок от влизане в сила на предходно с НП № Р-10-188/28.03.2017г., влязло в сила на 13.10.2017г. Последното е издадено за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ. Ето защо, съдът счита, че не е налице отпадане на отговорността за подобно нарушение, нито за санкциониране на различни по вид нарушения, поради което правилно и приложена санкционната норма, предвиждаща наказание за повторно нарушение.

По отношение на материалния закон, от представените по делото доказателства по несъмнен начин се установява извършването на нарушение на чл. 108 от КЗ от дружеството ЗД [фирма]. По силата на чл. 108 от КЗ, застрахователят е длъжен да се произнесе по всяка претенция в 15- работни дни от представяне на доказателствата, като определи и изплати обезщетение или мотивира своя отказ. В разглеждания случай 15 –дневният срок започва да тече от деня на представяне на всички изискуеми документи- 04.04.2018г. В крайна сметка, застрахователното обезщетение е изплатено на 20.07.2018г. - извън законоустановения срок.

Не се споделя твърдението за неправилна квалификация на деянието, изхождайки от общия характер на нормата на чл. 108 от КЗ спрямо специалната хипотеза на чл. 496 и следващи от КЗ. Съдът намира, че деянието правилно е квалифицирано като нарушение на нормата на чл. 108, от КЗ. Нормите на Глава седма от КЗ „Организация

на дейността по уреждане на застрахователни претенции“ /чл. 104 – чл. 109/ не дерогират изцяло приложението на Глава четиридесет и седма „Задължителна застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите“ /чл. 477 – чл. 505/, но същите регламентират правила за дейността на застрахователите по уреждане на всеки вид застрахователни претенции, с които съответните дружества следва да се съобразят при сключването и при изпълнението на застрахователни договори от даден вид, като не въвеждат ограничителни, по-тежки правила за одобряване и изплащане на обезщетенията от тези, които законодателят изначално е посочил в разпоредбите на чл. 104 и следващите от КЗ. Съгласно чл. 106 от КЗ, застрахователните претенции се завеждат по реда и в сроковете, предвидени в застрахователния договор пред застрахователя, като се предвижда представянето на допълнителни доказателства от потребителя на застрахователната услуга. От този момент започва да тече 15-дневният срок за обективизиране заключението на застрахователя да определи размера на обезщетението или мотивирано да откаже плащане, като в първия случай при положително становище да извърши и плащането, постановено от законодателя. Съдържанието на разпоредбата на чл. 496 от КЗ следва да бъде изведено чрез тълкуването ѝ във връзка с чл. 108, ал. 1 от КЗ. Застрахователят следва на първо място да се ръководи от разпоредбата на чл. 108 от КЗ, която е обща и касае всички видове застраховки и предвижда задължение за застрахователя да се произнесе в срок от 15-работни дни от представянето на допълнителните доказателства. Действително разпоредбата на чл. 496, от КЗ е специална по отношение на задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, но нейното приложение не изключва приложението на общата разпоредба чл. 108 от КЗ, а само я допълва като детайлизира изискванията към застрахователя относно срока за произнасянето му и гарантира ефективно упражняване на правата на засегнатите лица и правна сигурност.

Колкото до размера на наложената имуществена санкция, съдът намира, че същият е в размер на минимума, предвиден в закона.

Изводът на първоинстанционния съд, че не са налице предпоставките на закона за приложение на чл. 28 от ЗАНН е правилен. В хода на съдебното производство не са установени смекчаващи отговорността обстоятелства, които да обосновават по-ниска степен на обществена опасност на процесното деяние, в сравнение с други такива от този вид. Всичко това, както и особената важност на засегнатите обществени отношения, свързани с реализирането на основни права на застрахованото лице, като страна по застрахователното правоотношение, както и фактът, че произнасянето на застрахователя е забавено с няколко месеца от изтичането на законоустановения срок и практически е осъществено след депозиране на жалба до КФН, мотивират съдебния състав да сподели становището, че случаят не следва да бъде квалифициран като маловажен, по смисъла на чл. 28 ЗАНН.

С оглед гореизложеното, настоящият състав приема, че районният съд е постановил правилно съдебното решение, което съответства на материалния закон. Поради което, като такова, същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на правния спор, своевременно направеното искане – до приключване на устните състезания, и разпоредбите на чл. 63 ал.3, ал.5 от ЗАНН /изм. ДВ

бр.94/19г., в сила от 29.11.2019г./ и чл.144 АПК, вр. чл.78 ал.8 от ГПК, в полза на ответника по касационната жалба следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XV Касационен състав на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ № 187822 от 08.08.2019г. по АНД № 19042/ 2018 г. на Софийски районен съд

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано заедно от изпълнителните директори С. П. и К. К., да заплати на Комисия за финансов надзор [населено място] сумата от 100/сто/ лева-разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.